U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **B. K.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 11. 2006, č. j. 60 Az 108/2005 - 42,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 29. 8. 2005, č.j. OAM-1473/VL-07-08-2005, zamítl žalovaný žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Podanou žalobu Krajský soud v Ostravě podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) odmítl. Dospěl k závěru, že žaloba nesplňuje náležitosti podle § 71 odst. 1 písm. c), d), e) a f) s. ř. s. Podstatný je podle něj zejména nedostatek konkrétního vyjádření, ze kterých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí správního orgánu za nezákonné. Žalobce v žalobě uvádí, že žalovaný „věc prošetřil povrchně a nedůsledně“, což by mohlo odpovídat porušení základní zásady správního řízení uvedené v § 3 odst. 3, 4 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správního řádu), a sice že správní orgán je povinen svědomitě a odpovědně se zabývat každou věcí a musí vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalobce ale správnímu rozhodnutí nevytýká žádnou konkrétní vadu vztahující se k zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Žaloba tedy podle krajského soudu neobsahuje žádný žalobní bod. V této souvislosti soud odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci č. j. 1 Azs 26/2006 - 68, ze dne 11. 10. 2006.

Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodu vymezeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. pro nezákonnost rozhodnutí

o odmítnutí návrhu. Odkázal přitom na rozsudek rozšířeného senátu zdejšího soudu ve věci č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, ze dne 20. 12. 2005, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS. Odmítnout žalobu z důvodů, které uvedl krajský soud, je dle jeho názoru možné pouze tehdy, chybí-li v žalobě zcela skutková tvrzení. Stěžovatel však v žalobě své výtky vůči napadenému správnímu rozhodnutí, byť neobratně, definoval. Dle jeho názoru splňuje jeho tvrzení podmínky ustanovení § 71 odst. 1 s. ř. s. Postup soudu považuje za přepjatě formalistický a ve své postatě porušující právo stěžovatele na řádné projednání jeho věci před soudem. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně navrhl, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek ve smyslu § 107 s. ř. s.

Při rozhodování o kasační stížnosti stěžovatele musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Předně tak zkoumal, je-li kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného lze za tvrzený důvod přijatelnosti považovat údajný rozpor rozhodnutí krajského soudu s judikaturou zdejšího soudu. Po posouzení této otázky však dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že uvedenému důvodu nelze přisvědčit (rozpor zde není), resp. že existence dovolávaného rozsudku je naopak důvodem, proč kasační stížnost odmítnout jako nepřijatelnou (otázkou náležitostí žaloby se Nejvyšší správní soud již dříve dostatečně zabýval).

Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 *nemůže být líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných*

skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.

V daném případě žalobce v žalobě uvedl: *„Prosím, aby soud přezkoumal v mé věci ministerstva vnitra České republiky, oddělení azylové a migrační politiky, poněvadž věc byla prošetřena povrchně a nedůsledně, a prosím, aby při přezkoumání mé věci byly vzaty v potaz všechny negativní následky mého návratu na Ukrajinu.“*

Je poměrně evidentní, že takový obsah žaloby výše popsaná kritéria nesplňuje. Dle názoru Nejvyššího správního soudu by v druhé části textu (negativní následky návratu na Ukrajinu) teoreticky bylo lze spatřovat určité vymezení rozsahu přezkumné činnosti soudu, a to ve vztahu k rozhodnutí žalovaného podle § 91 zákona o azylu (překážka vycestování). Toto rozhodnutí však žalovaný v projednávané věci nečinil, neboť žádost stěžovatele zamítl podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2004, č. j. 2 Azs 147/2004 - 41, publ. pod č. 409/2004 Sb. NSS; rozsudek ze dne 22. 9. 2004, č. j. 5 Azs 230/2004 - 45, www.nssoud.cz; či rozsudek ze dne 15. 9. 2005, č. j. 7 Azs 138/2005 - 69, www.nssoud.cz). Zbývající žalobní tvrzení, podle kterého žalovaný prošetřil věc povrchně a nedůsledně, je pak zcela obecné a neurčité. Napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě tedy není v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a podmínky přijatelnosti tak v daném případě nejsou splněny. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Vzhledem k tomu, že podle ust. § 32 odst. 5 zák. č. 325/1999 Sb., ve znění zák. č. 350/2005 Sb. podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věcech azylu má odkladný účinek, nerozhodoval již Nejvyšší správní soud o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti ve smyslu ust. § 107 s. ř. s.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 15. srpna 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu